

Postfață

S-au pus o mulțime de întrebări cu privire la Cântarea Cântărilor, și deoarece cele mai multe au un caracter general și se referă la carte în ansamblu, doresc cu plăcere să le tratez într-o privire de ansamblu comună în legătură cu istoria lui Israel. Am văzut în aceste expuneri, că pe lângă folosirea textuală și folosirea practică există și o aplicație profetică. Această aplicație profetică nu este așa cum noi o găsim în profeții, căci acolo găsim o privire de ansamblu istorică a evenimentelor care urmează să aibă loc. Desigur, o asemenea privire de ansamblu nu este obiectivă, în felul în care o găsim într-o carte de istorie. Este Duhul lui Dumnezeu Cel care ne face cunoscut aceste lucruri în sens duhovnicesc și ca atenționări, și aceasta este subiectiv. Dar ele sunt totuși mult mai obiective decât Cântarea Cântărilor, căci acolo vorbesc persoane, care ele înșile sunt subiectul întâmplărilor. Acolo vorbește mireasa, care este subiectul profeției. Acolo vorbește Mirele, care se va ocupa de poporul Său. De aceea Cântarea Cântărilor se poate înțelege numai dacă o privim pe fundalul prezicerilor profetice, așa cum ni le-au dat profeții. În Scriptură este vorba de trei nunți simbolice, și aceste trei nunți doresc să le iau ca fir călăuzitor pentru o descriere a istoriei lui Israel. Vreau să le studiem sub aspectul în care o face Cântarea Cântărilor; în relația dintre Dumnezeu și poporul Său, în simbolul relațiilor dintre o mireasă și un mire.

În Ieremia 2,1-3 vedem felul în care Dumnezeu a încheiat relațiile Sale cu acest popor. Dumnezeu a salvat poporul, așa cum cineva cere mâna unei fete, ca s-o ia ca soție. Citim acolo: »Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Du-te și strigă la urechile Ierusalimului: „Așa vorbește Domnul: Mi-aduc aminte încă de dragostea pe care o aveai când erai tânără, de iubirea ta, când erai logodită, când Mă urmai în pustie, într-un pământ neșemănat. Atunci Israel era închinat Domnului, era cele dintâi roade ale Lui; toți cei ce mâncau din ele se făceau vinovați și venea nenorocirea peste ei, zice Domnul.”« Vedem aici, că a fost un timp, la care Dumnezeu s-a gândit cu bucurie înapoi, la timpul logodnei. Acesta nu era timpul când Ierusalimul era soția lui Dumnezeu, ci era timpul logodnei, premergător acestuia și care a început când Dumnezeu a chemat pe Israel din Egipt și l-a dus în pustiu. Acesta este timpul la care se referă aici duhul profetic. Dumnezeu se gândește înapoi la acest timp, pentru că Ieremia trăia într-un timp în care poporul s-a lepădat de Dumnezeu. Este ca și la un bărbat, pe care l-a părăsit soția și care se gândește înapoi cu durere la timpul pe când ea încă îl urma și îl iubea. Așa se gândește Dumnezeu înapoi la timpul pe când Israel îl urma în pustiu. El uită tot ce Israel l-a făcut în pustiu. El se gândește înapoi numai la primele sentimente care erau între El și acest popor, și cum El a bătut pe toți dușmanii poporului. Însă acesta nu era încă timpul în care Ierusalimul a devenit soția lui Dumnezeu. Poporul nu era încă adus în Ierusalim. În Exod 15 ei spun imediat după ce au fost salvați prin Marea Roșie, că ei merg spre muntele moștenirii lui Dumnezeu, spre locuința Sa sfântă. Ținta finală a călătoriei prin pustiu (este important să constatăm aceasta în Exod 15) este Muntele Sionului, nu numai țara, ci un munte, și un loc sfânt, al cărui nume și așezare ei nu o cunoșteau încă. Era un loc, despre care Dumnezeu spune în Deuteronom 12, că ei trebuiau să-l caute în țară. Însă prin credință și călăuziți de Duhul lui Dumnezeu ei l-au văzut deja mai dinainte. Acesta este timpul logodnei.

În Ezechiel 16 vedem cum Ierusalimul a fost mai întâi mireasa, apoi a devenit soția lui Dumnezeu. Așa cum Dumnezeu face în Ieremia, tot așa face și în Ezechiel, se referă la trecut, ca să arate cum a fost înainte și ce binecuvântări a dat El poporului și orașului. El vrea să scoată clar în evidență contrastul cu starea lor actuală stricată. În Ezechiel 16 spune: »Și cuvântul Domnului mi-a zis așa: fiul omului, fă cunoscut Ierusalimului cruzimea sa și (acesta este așadar motivul pentru care Dumnezeu se întoarce în trecut) spune-i: așa vorbește Domnul, Iehova, Ierusalimului: obârșia ta și proveniența ta este în țara canaanților; tatăl tău era un amorit și

mama ta o hetită.« Aceasta era descendența orașului. Ierusalimul era *unul* din orașele împăraților Canaanului, așa cum găsim aceasta în timpul lui Iosua, când Adoni-Țedec era împăratul acestui oraș. Iebusiții, o seminție canaanită, care trebuiau nimiciți de Dumnezeu, au fost în cele din urmă locuitorii acestui oraș. Versetul 4: «La naștere - în ziua când te-ai născut, buricul nu ți s-a tăiat, n-ai fost spălată în apă pentru curățire, și n-ai fost frecată cu sare, și n-ai fost înfășată în scutece«. Toate acestea sunt expresii duhovnicești, ca să arate ceea ce Dumnezeu a făcut mai târziu cu acest oraș și cum de altfel El face cu fiecare păcătos. Mântuirea este comparată aici cu »tăierea buricului«, ceea ce se referă la nașterea unui copil. »Spălat în apă« este curățirea, »frecat cu sare« este un procedeu împotriva stricăciunii. »Ochiul nimănu nu s-a îndurat de tine«, continuă Dumnezeu, »ca să-ți facă măcar unul din aceste lucruri, din milă pentru tine; ci ai fost aruncat pe câmpul liber, așa de scârbă le era de tine în ziua nașterii tale. Atunci eu am trecut pe lângă tine și te-am văzut zvârcolindu-te în sângele tău și ți-am zis: trăiește în sângele tău!« A venit un timp în istoria Ierusalimului, când Dumnezeu a chemat acest oraș la viață. Este ca și pentru un păcătos, în Romani 7, care a obținut viața nouă de la Dumnezeu, dar care nu a ajuns încă la eliberarea despre care vorbește Romani 8, că nu mai este nici o condamnare pentru cel ce este în Isus Hristos. Avem aici începutul relațiilor lui Dumnezeu cu Ierusalimul. Aceasta a avut loc pe timpul lui Melhisedec, primul împărat al Ierusalimului. Citim despre el, că a fost ca un slujitor al Dumnezeului celui Preaînalt în Ierusalim. Acesta era un timp, când în Ierusalim era viață, dar încă nu era nici o legătură strânsă între Dumnezeu și acest oraș, aceasta înseamnă, că Dumnezeu încă nu alesese acest oraș dintre toate orașele pământului.

Apoi urmează versetele 7-14: »Te-am înmulțit cu zecile, ca iarba de pe câmp. Și ai crescut, te-ai făcut mare, ai ajuns o frumusețe desăvârșită, și s-au rotunjit sâni (am văzut deja înțelesul: creșterea duhovnicească și maturizarea duhovnicească), ți-a crescut părul (un semn al supunerii acestui oraș față de Dumnezeu). Dar erai goală și desculță. Când am trecut Eu pe lângă tine, M-am uitat la tine, și iată că îți venise vremea dragostei. Atunci am întins peste tine poala hainei Mele, ți-am acoperit goliciunea, ți-am jurat credință, am făcut un legământ cu tine, zice Domnul, Iehova, și ai fost a Mea! Te-am scăldat în apă, te-am spălat de sângele de pe tine și te-am uns cu untdelemn. Ți-am dat haine cusute cu fir și o încălțăminte din piele de vițel de mare, te-am încins cu in subțire și te-am îmbrăcat cu mătase. Te-am împodobit cu scule scumpe, ți-am pus brățări la mână și o salbă la gât; ți-am pus o verigă în nas, cercei în urechi, și o cunună minunată pe cap. Astfel ai fost împodobită cu aur și cu argint și ai fost îmbrăcată cu in subțire, cu mătase și cusături cu fir. Ai mâncat floarea făinii, miere și untdelemn. Erai de o frumusețe desăvârșită, ba ajunseși chiar împărăteasă. Ți s-a dus vestea printre neamuri pentru frumusețea ta; căci era desăvârșită de tot, datorită strălucirii cu care te împodobisem, zice Domnul, Iehova.« Vedem așadar, că după ce Dumnezeu a trezit viața în Ierusalim, orașul trebuia mai întâi să ajungă la o maturitate duhovnicească, în stadiul în care Dumnezeu se îndura de El. Acest stadiu a fost atins abia atunci când omul după inima lui Dumnezeu a devenit Împărat peste Israel. Când Dumnezeu l-a așezat peste tot poporul, era sosit timpul pe care Dumnezeu l-a anunțat în Deuteronom 12 și poporul în Exod 15; locul unde Dumnezeu va locui în mijlocul poporului Său trebuia acum să fie făcut cunoscut. David a smuls orașul de sub puterea iebusiților. A sosit timpul dragostei, și Dumnezeu s-a îndurat de acest oraș și l-a făcut »orașul marelui Împărat.« Acesta nu era David, ci Acesta este Fiul Său, Mesia. Însă din momentul când David a sosit în oraș și a construit acolo palatul său, și înainte de toate, din momentul când David a adus chivotul din casa lui Obed-Edom la Ierusalim, casa lui David a fost legată de nedespărțit cu casa Domnului și amândouă cu orașul Ierusalim. Vedem aceasta foarte clar în Psalmi, mai ales în Psalmul 132, unde citim că cetatea lui David rămâne până în veșnicie orașul unde Dumnezeu Își va găsi odihna aici pe pământ, atâta timp cât va exista pământul acesta. Așadar din acest moment, de când David a adus chivotul în oraș și el însuși a locuit acolo, Ierusalimul este soția lui Dumnezeu. Acesta era timpul dragostei. Dumnezeu Și-a întins aripile peste ea (Ezechiel 16, 8), ca și Boaz peste Rut, după ce ea l-a rugat pentru aceasta și ea și-a manifestat dorința, să devină soție a lui (Rut 3, 9). Așa Și-a întina și Dumnezeu aripile Sale peste Sion, l-a salvat și l-a luat ca soție a Sa.

Am spus însă că atât Ieremia cât și Ezechiel relatează despre acest prim timp al logodnei, despre această legătură între Dumnezeu și orașul Ierusalim, pentru a le îndrepta privirile spre starea din timpul când Ierusalimul s-a lepădat de Dumnezeu. Tocmai când noi comparăm această stare cu logodna dintre Dumnezeu și oraș înțelegem ce înseamnă pentru inima lui Dumnezeu această abatere a lui Israel. Era curvie. Era o legătură cu dumnezei străini și cu popoare străine, o întoarcere de la Dumnezeu. Aceasta o găsim în Cântarea Cântărilor capitolul 1,6, unde mireasa spune, că ea, ca păzitoare a viei, nu a păzit propria ei vie. Ierusalimul nu a corespuns misiunii lui și într-un chip groaznic a stricat totul înaintea lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu a trebuit să Se despartă radical de acest popor, după ce poporul a stricat totul. La aceasta a fost pusă o întrebare, la care vreau să răspund mai detaliat.

În Osea 2 Dumnezeu vorbește poporului în legătură cu aceasta. Știm printre altele din Maleahi 3, că Dumnezeu urăște divorțul. Dar există un lucru care pentru Dumnezeu este o mai mare urâciune, și anume, ceea ce atacă căsnicia în caracterul ei: curvia. Așadar, cu toate că El urăște divorțul, El a fost nevoit să Se despartă (divorțeze) de acest popor, când Israel printr-o curvie urâcioasă s-a stricat de tot. Găsim aceasta clar prezentat în Osea 2,2-5, unde Dumnezeu spune: »Judecați-vă, judecați-vă cu mama voastră! - căci ea nu este nevasta Mea și Eu nu sunt bărbatul ei - ca prin aceasta ea să-și îndepărteze curviile dinaintea ei, și preacurviile dintre sânii ei!; ca să nu o dezbrac în pielea goală cum era în ziua nașterii ei (o referire la Ezechiel 16,4), și să o fac ca o pustie, ca un pământ uscat și să o las să moară de sete. - Nu voi avea milă de copiii ei, căci sunt copii din curvie. Căci mama lor a curvit; cea care i-a născut s-a necinstit; căci a zis: voi alerga după ibovnicii mei, care îmi dau pâinea și apa mea, lâna și inul meu, untdelemnul și băuturile mele.« În Cântarea Cântărilor am văzut de mai multe ori că mama este Israel, așa cum a văzut-o Dumnezeu la început. Despre acest popor, din care Dumnezeu a trezit copii, pe care îi vom întâlni îndată, El spune categoric, că El nu mai este bărbatul lor, și ei nu mai sunt nevasta Lui. Eu știu desigur (și voi reveni îndată la aceasta), că Dumnezeu va lega iarăși în viitor acest popor cu Sine, dar tot așa de sigur este că acum el *nu* este nevasta lui Dumnezeu. Chiar și numai faptul, că în viitor va avea loc iarăși o nuntă, dovedește aceasta. Dacă ei ca soție a Sa ar sta și ar rămâne numai sub disciplină, n-ar mai trebui să aibă loc din nou o nuntă, când Domnul Isus va veni iarăși pe pământ.

Dovada pentru aceasta o găsim în Ieremia 3, unde vedem că Dumnezeu a confirmat despărțirea Sa de acest popor, prin aceea că El a dat o carte de despărțire. Știm din Vechiul Testament, că legea lui Moise permitea ca un bărbat să-și lase nevasta, în măsura în care îi dădea o carte de despărțire (Deuteronom 24,1). Dar noi știm de asemenea, că Domnul Isus spune în Matei 5 și 19, că aceasta avea loc din cauza împietririi inimii lor și că Dumnezeu în realitate nu recunoaște nici un alt motiv pentru despărțire, decât numai curvia, care atinge căsnicia în ființa ei. Așa a părăsit aici Dumnezeu poporul, după ce el S-a întors de la El prin curvie, prin aceea că el a alergat după idoli. În versetul 1 citim: »El zice: „Când un bărbat se desparte de soția lui, și ea pleacă de la el și ajunge soția altuia, se mai întoarce bărbatul acesta la ea? N-ar fi pângărită chiar și țara aceasta? Și tu te-ai prostituat cu mulți iubiți, totuși întoarce-te iarăși la Mine”, zice Domnul.« Aici Dumnezeu spune mai întâi, că El nu se poartă ca ceilalți bărbați, căci este ceva îngrozitor pentru El, când bărbații, ale căror soții au curvit, își izgonesc imediat soțiile, fără să le dea timp de har, de reabilitare, de iertare.

Cine a implorat poporul mai mult ca Dumnezeu, ca să se căiască și să se întoarcă înapoi? Însă a sosit momentul, despre care citim în versetele 6-10: »Și Domnul mi-a zis, în zilele împăratului Iosia: „Ai văzut ce a făcut necredincioasa Israel (acestea sunt cele zece seminții)? S-a dus pe orice munte înalt și sub orice copac verde și a curvit acolo. Eu ziceam că după ce a făcut toate aceste lucruri, se va întoarce la Mine; dar nu s-a întors. Și sora ei, vicleana Iuda, a văzut lucrul acesta. Și, cu toate că a văzut că M-am despărțit de necredincioasa Israel, din cauza tuturor adulterelor ei, și i-am dat cartea ei de despărțire, totuși sora ei, vicleana Iuda, nu s-a temut, ci s-a dus să se prostitueze la fel. Și astfel, prin ușurătatea prostituției sale, Israel a profanat țara, a comis adulter cu pietrele și cu lemnele (aceasta înseamnă că ea a mers după idoli din piatră și lemn). Cu toate acestea, vicleana Iuda, sora ei, nu s-a întors la Mine din toată inima ei, ci cu

prefăcătorie”, zice Domnul» (Ieremia 3,6-10). Găsim așadar aici, că Dumnezeu în orice caz a dat celor zece seminții o carte de despărțire și că El, de când ei au fost deportați de către asirieni, nu mai poate să-i recunoască ca o parte a poporului Său.

Citim în Ezechiel 23 despre cele două surori, Israel și Iuda, care sunt numite acolo după capitalele lor, Ierusalim și Samaria, fiice ale *aceleiași* mame. Mama este Israel. Ea a născut două fiice, împărăția celor zece seminții și împărăția celor două seminții. De amândouă Dumnezeu S-a despărțit; în ceea ce privește Iuda, găsim aceasta în Isaia 50. Trebuie însă să ținem seama, că acolo este vorba de momentul din viitor, când Dumnezeu va primi iarăși Sionul. Acolo se spune în versetul 1: »Așa vorbește Domnul: „Unde este cartea de despărțire, prin care am izgonit pe mama voastră? Sau, căruia dintre cei care M-au împrumutat, v-am vândut? Iată, din cauza fărădelegilor voastre v-ați vândut voi înșivă și din cauza păcatelor voastre a fost izgonită mama voastră.”« Aceasta înseamnă, că în momentul când Dumnezeu va face ca poporul să se întoarcă înapoi, El va zice: unde este deci cartea ta de despărțire? El a anulat, ca să spun așa, atunci cartea de despărțire. Însă din acest verset, după părerea mea, nu putem trage concluzia, că la timpul ei El nu i-a dat nici o carte de despărțire. El vorbește aici de »cartea de despărțire cu care Eu i-am dat drumul« și la sfârșitul acestui verset El spune: »din cauza fărădelegilor voastre a fost părăsită mama voastră.« El trebuia să-i dea o carte de despărțire, când El nu mai putea să o recunoască. Aceasta a devenit realitate în timpul robiei babiloniene. Dar exact așa va anula El în viitor această carte de despărțire, când El va lega iarăși Sionul de El. Noi nu avem voie să diminuăm nici una din aceste realități. Noi nu avem voie să uităm, că în prezent Sionul nu este soția lui Dumnezeu, și tot așa de puțin nu avem voie să uităm că în viitor acest oraș va deveni iarăși soția Sa.

Vedem așadar în aceste secțiuni, că din cauza curviei ei a avut loc o despărțire între Dumnezeu și Sion. Când o femeie devine necredincioasă bărbatului ei, această faptă rea are de fapt două aspecte. Pe de o parte ea a avut părtășie cu cineva cu care ea nu era căsătorită. Aceasta este curvie, așa cum a făcut poporul, ducându-se după idoli. Însă cel de-al doilea rău este de fapt mult mai rău, și anume, ceea ce au făcut Aceluia cu care era căsătorită, și aceasta este ceea ce a făcut poporul, în mod deosebit lui Mesia, prin care Dumnezeu a venit la ei. Păcatele poporului Israel sunt duble, și dublu este așadar motivul pentru care Dumnezeu S-a despărțit de acest popor. Primul motiv este idolatria, și al doilea este lepădarea lui Mesia. Aceasta o găsim de asemenea în partea a doua a cărții lui Isaia. În capitolele 40-48 găsim legătura lui Israel cu idolii și în capitolele 49-57 relația lui Israel cu Mesia. Este foarte important să observăm că cel de-al doilea motiv pentru care Dumnezeu a lepădat acest popor și pentru care Ierusalimul a fost pustiit pentru a doua oară (în anul 70), este că el a lepădat pe Mesia.

Dovada pentru aceasta o găsim în Isaia 54. Capitolul anterior 53 conține cheia, ca să înțelegem minunatele versete de la începutul capitolului 54. Căci Israel va trăi împlinirea versetelor de la începutul capitolului 54 abia după ce mai întâi va pronunța mărturisirea din capitolul 53 și va recunoaște că Acela, pe care L-a lepădat, a murit pentru păcatele lui și că Robul suferind al lui Iehova era Trimisul lui Dumnezeu. Abia după ce se va întoarce cu căință la Dumnezeu și va recunoaște necredințioșia lui față de El, pe care I-a dovedit-o prin faptul că a respins pe Robul Său, numai atunci Dumnezeu va putea să se îndure de popor, așa cum un bărbat poate primi iarăși pe soția lui necredincioasă numai după ce ea și-a recunoscut păcatele ei față de el. Abia atunci putem înțelege primele versete din Isaia 54: »Bucură-te, steapo, care nu naști (acesta este Sionul). Izbucnește în strigăte de bucurie și de veselie, tu care n-ai avut nici o durere! Căci fii celei părăsite sunt mai mulți decât fii celei măritate, zice Domnul.« Sionul era odinioară soția lui Dumnezeu și în acest timp a avut mulți copii spirituali. Însă în tot timpul, cât Sionul a fost soția lui Dumnezeu, ea nu a avut atâția copii ca acum în acest timp, când ea a fost izgonită de Dumnezeu. Vom vedea îndată în Galateni 4 înțelesul adânc despre aceasta. În timpul actual Sionul nu este soția lui Dumnezeu. El este astăzi singuratic, o văduvă, o femeie fără bărbat. Dar în acest timp se va petrece minunea, că ea, care acum este o văduvă, are mai mulți copii (nu numai din Israel, ci din toate popoarele pământului) decât a avut vreodată în timpul când era soția lui Dumnezeu. Aceasta este binecuvântarea lui Dumnezeu, pe care El o dăruiește acestui

oraș, cu toată necredințioșia lui. Acolo spune mai departe: »„Lărgește locul cortului tău și întinde învelitoarea locuinței tale; nu te opri! Lungește-ți funiile și întărește-ți țăruișii! Căci te vei întinde la dreapta și la stânga, sămânța ta va cotropi neamurile, și va locui cetățile pustii. Nu te teme, căci nu vei rămânea de rușine, ci vei uita rușinea tinereții tale și nu-ți vei mai aduce aminte de văduvia ta, căci Creatorul tău este soțul tău (Același care a spus în Osea 2: »Eu sunt bărbatul tău«): Domnul oștirilor este numele Lui și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El se numește Dumnezeu în tregul pământ, căci Domnul te cheamă înapoi ca pe o femeie părăsită și cu duhul întristat, ca pe o soție din tinerețe, care a fost alungată”, zice Dumnezeu tău. „Câteva clipe te părăsisem, dar te voi primi înapoi cu mari îndurări. Într-o izbucnire de mânie, Îmi ascusesem o clipă Fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o bunătate veșnică”, zice Domnul, Răscumpărătorul tău. „Și lucrul acesta va fi pentru Mine ca și cu apele lui Noe; după cum jurasem că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot așa jur că nu Mă voi mai mânia pe tine și nu te voi mai mustra. Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar bunătatea Mea nu se va muta de la tine, și legământul Meu de pace nu se va clătina”, zice Domnul, care are milă de tine.«

Vedem că timpul intermediar, din momentul în care Sionul a fost lepădat și până când va fi reprimat, pentru Dumnezeu este numai un timp scurt, un moment. »Îmi ascusesem o clipă Fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o bunătate veșnică.« Aceasta se poate împlini numai atunci când poporul Israel se va căi de ceea ce a făcut lui Mesia. Aceasta citim și în Mica 4 și 5, unde am văzut deja, că orașul va ajunge în necazuri mari pentru ceea ce a făcut lui Mesia, și că Dumnezeu a trebuit să-i pună pentru un timp deoparte. În capitolul 5,1 citim; »Acum strângeți rândurile, fiică a trupelor (acesta este asirianul, pe care Dumnezeu îl cheamă să asedieze orașul; vezi capitolul 5,5), căci suntem împresurați! (răspunde poporul) Judecătorul lui Israel este lovit cu nuiua peste obraz (spune apoi profetul).« Acesta este motivul pentru strâmtorarea prin care va trece poporul; ei au bătut pe Judecătorul lui Israel. Capitolul 5,2 arată cine este Judecătorul, așa că fiecare israelit Îl poate recunoaște: »Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între miile lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel care va stăpâni în Israel, și a cărui origine este din timpuri străvechi, din zilele veșniciei. De aceea (aceasta se referă la capitolul 5,1, pentru că ei au bătut pe Judecătorul lui Israel), El (Dumnezeu) îi va părăsi, până la timpul când va fi în dureri cea care are să nască; și rămășița fraților Săi se va întoarce la fiii lui Israel.« Dumnezeu a lăsat deci poporul în voia lui, deoarece ei au bătut pe Judecătorul lui Israel pe obraz, dar El va face aceasta până în momentul când „ei” vor primi durerile nașterii. Căci atunci Israel va da naștere în mari dureri la o rămășiță de care Dumnezeu se va îndura. Atunci ei vor accepta pe Judecătorul lui Israel, pe Acela care a ieșit din Betleem-Efrata, ca pe Mesia al lor.

Așadar am ajuns, și despre aceasta vreau să arăt, într-o perioadă intermediară în care Sionul, fiind ca o văduvă, este pus deoparte. Dumnezeu trebuia să se retragă de la el, și Domnul Isus ca Împărat a fost lepădat de acest oraș și El a călătorit »într-o țară depărtată«, ca acolo să ia în primire pentru Sine o Împărăție (Luca 19,12). Am putea întreba: nu mai are Dumnezeu nimic pe pământ în această perioadă intermediară? Dumnezeu a împrăștiat pe Israel, El nu mai poate recunoaște Ierusalimul și nu mai poate locui acolo pe pământ. Nu mai are Dumnezeu aici pe pământ nici o mărturie înaintea Feței Sale? Ba da, Dumnezeu are o mărturie. Ca să înțelegem aceasta, trebuie să citim Isaia 8, unde vedem, că în ciuda faptului că Israel a lepădat pe Dumnezeu și că Dumnezeu a lepădat pe Israel, este totuși o mărturie pe acest pământ. Versetele 13 și 14: »Sfințiți înșă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El va fi un locaș sfânt, dar și o piatră de împiedicare, o stâncă de cădere pentru amândouă casele lui Israel, un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului!« În Romani 9,33 vedem clar sensul acestor versete. Este vorba de Domnul Isus care a mers ca Iehova la Ierusalim și în același timp a fost aici pe pământ ca Robul Domnului, unde El a devenit o piatră de împiedicare și o stâncă de cădere pentru locuitorii Ierusalimului. Adevărat, noi știm cum Ierusalimul s-a împiedicat de această Piatră și cum el, soția lui Dumnezeu, a devenit orașul pe care Apocalipsa 11,8 îl numește „cetatea cea mare”, »unde a fost răstignit și Domnul lor«. Acolo a fost răstignit Cel care a venit la ei ca Mire. El S-a prezentat poporului Său și a zis: »Se pot întrista nuntașii, atâta timp cât

mirele este cu ei?» (Matei 9,15). Ar fi trebuit să fie un timp de bucurie pentru popor, însă acest același Mire a devenit pentru Ierusalim o piatră de împiedicare, peste care ei au căzut. De aceea Isaia 8,15 spune: »Mulți dintre ei se vor împiedica, vor cădea și se vor sfărâma, vor fi prinși în capcană«. Aceasta a avut loc. Domnul Isus Însuși a anunțat în Matei 24, că va veni o judecată îngrozitoare peste acest oraș și că Templul, cu care ei se lăudau, va fi pustiit. Mulți au fost prinși; mulți au fost răstigniți în jurul porților Ierusalimului. Mulți au fost duși în captivitate, așa cum a anunțat deja Moise în Deuteronom 28,68, pentru a fi vânduți ca sclavi în Egipt. Aceasta este urmarea faptului că ei au bătut pe obraz pe Judecătorul lui Israel.

Însă după aceea vine minunea (Isaia 8, 16): »„Leagă această mărturie, pecetluiește legea între uceniciei Mei” (Cuvântul lui Dumnezeu a devenit pentru popor o carte închisă, așa că ei nu înțeleg ce are Dumnezeu de spus în aceste zile. O învelitoare stă pe acest popor). - Eu (spune profetul, ca model al lui Mesia cel lepădat) Îl voi aștepta pe Domnul, care Își ascunde fața de casa lui Iacov; la El voi privi. Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul, suntem niște semne și niște minuni în Israel, din partea Domnului oștirilor, care locuiește pe Muntele Sionului.« După ce Ierusalimul a lepădat pe Mesia, El spune: Eu Mă retrag din acest oraș, însă Eu voi avea totuși copii pe pământ, și aceștia vor fi pentru Mine aici pe pământ o mărturie în locul Ierusalimului. Căci faptul, că aici pe pământ există totuși credincioși, din Israel și chiar dintre popoare, este pentru Ierusalim o mărturie puternică despre faptul că Dumnezeu este credincios și rămâne Același, că El, dacă nu poate să-Și împlinească promisiunile Sale față de Ierusalim, le împlinește față de alții, și chiar față de cei din alte popoare. Aici pe pământ există o mărturie pentru acest oraș, pentru ca ei să fie întărâtați la gelozie (așa cum spune Pavel în Romani 9, 10 și 11) prin aceia care acum au venit la credință. Dumnezeu are deci o mărturie pe pământ, ca să salveze pe unii dintre cei mulți, peste care Domnul a pus o învelitoare. Aceasta ne este prezentat aici în Isaia 8; vezi ca dovadă Evrei 2,9-13.

Este bine să ne gândim, că și noi suntem o parte din această mărturie pământească. Noi aparținem nu numai Adunării cerești, ci suntem și supușii Împărăției cerurilor în forma ei actuală pe pământ. Aceasta este în mod deosebit tema Evangheliei după Matei. În această Evanghelie vedem mai întâi cum Domnul Isus vine ca Mire la poporul Său, ca să-i aducă pace și bucurie. În Evanghelia după Matei însă nu este vorba deloc de mireasă, deoarece mireasa L-a lepădat. Matei capitolul 9 arată în ce stare era mireasa: ea se asemana cu fiica lui Iair, care era pe moarte și care abia în viitor va fi înviată de Domnul. Mirele Însuși era însă prezent, și acesta era Domnul Isus. Ca Mesia El era Împăratul, Mirele împărătesei, al orașului Ierusalim. Și în Matei 22 se vorbește despre o nuntă, la care Domnul Isus este Mirele, unde însă de asemenea mireasa nu este numită, deoarece ea a fost pusă deoparte. Israel a fost pus deoparte de către Dumnezeu, și de aceea împărăția cerurilor a luat o altă înfățișare. În Matei 22, 2 citim: »Împărăția cerurilor *se aseamănă* ...«. Nu era Împărăția, așa cum a făcut-o cunoscut Domnul, atunci când El a venit aici pe pământ. Dacă Împărăția ar fi fost acceptată, așa cum El a anunțat-o, atunci poporul L-ar fi primit ca Împărat, și El ar fi instaurat în timpul lor Împărăția păcii pe pământ. Însă cum poporul nu a vrut aceasta, trebuia ca Împărăția să-și schimbe obligatoriu înfățișarea, căci El ca Împărat va călători »în altă țară« și va lăsa Împărăția în mâinile oamenilor (compară cu Matei 25,14-15). Va lua așadar naștere o Împărăție foarte ciudată; o Împărăție al cărei Împărat lipsește și ai cărei supuși inițial, Israel, a lepădat pe acest Împărat. De aceea spune aici: »Împărăția cerurilor *se aseamănă* cu un împărat care a făcut nuntă Fiului Său«. Această nuntă nu este nunta Adunării. Adunarea ca atare nu are nici un loc în pildele despre Împărăția cerurilor. Este nunta Împăratului și Împăratul nu se căsătorește cu Adunarea ci cu Ierusalimul. Domnul Isus ca Mesia este Mirele orașului pământesc Ierusalim. Mireasa nu este numită aici, ci este vorba despre cine vor fi oaspeții. Dumnezeu a pregătit o nuntă pentru Fiul Său și a trimis pe robii Săi să cheme pe invitați la nuntă; dar aceștia nu au vrut să vină. Cei invitați inițial (israeliții) au refuzat invitația și au omorât pe robii Împăratului (Faptele Apostolilor 7). De aceea citim în Matei 22,7: »Împăratul S-a mâniat și a trimis oștile Sale, a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea«. Dumnezeu a răspuns la refuzul lor, prin faptul că în anul 70 a lăsat ca Ierusalimului să i se dea foc și prin aceasta s-a pregătit sfârșitul lui Israel. Vedem apoi, că Împărăția cerurilor a luat o altă înfățișare, căci Împăratul

spune: »Nunta este gata, dar cei invitați n-au fost vrednici. Duceți-vă, deci, la răspântiile drumurilor și invitați la nuntă pe toți aceia pe care îi veți găsi«. După ce Ierusalimul a respins mântuirea lui Dumnezeu, ea merge la marginile pământului. Așa înțelegem ca Ierusalimul în *această* perioadă are cu mult mai mulți „copii” decât a avut în Vechiul Testament, pe când orașul acesta era încă soția lui Dumnezeu. În *acest timp* Dumnezeu Își strânge copiii din toate popoarele pământului și îi socotește ca făcând parte din Ierusalim.

În Matei 25 se vorbește pentru a treia oară despre Mire. Și acolo are același înțeles ca în Matei 9 și 22. La aceasta a fost pusă de asemenea o întrebare, de aceea vreau cu plăcere să mă ocup mai îndeaproape de aceasta. »Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna (să observăm iarăși cuvântul »*se va asemăna*«; și aici Împărăția se vede în înfățișarea ei schimbată, după ce Israel a respins-o) cu zece fecioare care și-au luat candelile lor și au ieșit să întâmpine pe Mire«. Cine este aici Mirele? Nu gândesc mulți fără să-și dea seama, pentru că nu citesc destul de atent, că aici este vorba de Mirele Adunării? Dar aici nu este nicidecum vorba de Adunare, este vorba de Împărăția cerurilor. Dacă tu vrei neapărat să vezi aici Adunarea, atunci ea este în tabloul celor cinci fecioare înțelepte. *Aceștia* sunt creștinii, care au într-adevăr ulei în candelile lor și deci au pe Duhul Sfânt. *Aceasta* este Adunarea. Nu aceste cinci fecioare se căsătoresc cu Mirele; ele aparțin celor invitați la nuntă, așa cum am citit în Matei 22. Ele sunt oaspete, și nu sunt mireasa; mireasa nu este nicidecum numită aici, căci mireasa (Sionul) este pusă deoparte. Însa atunci când Mirele va veni pe pământ, mireasa va fi prezentă. Mireasa nu poate fi alta, decât aceea care a fost dintotdeauna: orașul Ierusalim. Când este vorba de Împărăție, este vorba de acest pământ. Este o Împărăție cerească, însă pe pământ. Când este vorba de Împăratul pământului, atunci împărăteasa trebuie să fie Ierusalimul. Nu am neglijat noi probabil puțin acest gând? Când ne gândim la revenirea Domnului, atunci ne gândim la momentul când El va lua la Sine Adunarea și va serba în cer nunta Mielului. Aceasta este a doua nuntă despre care vorbește Scriptura, când Domnul Isus ca Miel (nu ca Împărat) se va uni cu mireasa cerească, Adunarea (Apocalipsa 19,6-9). Este așa, că noi iubim arătarea Domnului, cum spune 2 Timotei 4,8? Deci nu numai venirea Sa, când va lua Adunarea la Sine, ci și arătarea Lui aici pe pământ, când va intra în drepturile Lui și în cele din urmă va fi aici pe pământ recunoscut de Sion ca Împărat al Împărăției Sale și popoarele pământului vor veni la El la Ierusalim? Iubim și noi arătarea Lui? Numai atunci vom avea caracterul acestor cinci fecioare, care doresc să întâlnească pe Mire în drumul Lui spre casa miresei, să-L urmeze acolo și să serbeze împreună sărbătoarea. Este și așteptarea noastră, ca să-L urmăm când se va reîntoarce din cer aici pe pământ și va serba aici nunta ca Împărat? Așteptăm noi, ca El să se unească cu Ierusalimul, iar noi avem dreptul să fim oaspeți fericiți? Noi așteptăm nu numai să mergem în Casa Tatălui, ci dacă devenim conștienți că suntem supușii Împărăției cerurilor, atunci vom aștepta și ca să ne reîntoarcem împreună cu Mirele aici pe pământ (căci sala de nuntă a Împăratului nu este în cer, ci aici pe pământ), când aici El se va uni cu orașul Ierusalim.

Găsim aceasta și în Luca 12,36. Acesta este de asemenea un verset care foarte des este greșit înțeles. Citim de la versetul 34: »Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră. Mijlocul să vă fie încins și făcliile aprinse. Și să fiți ca niște oameni care așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă.« Aici nu este vorba de rămășița lui Israel, ci de creștini, ceea ce rezultă clar din context. Deosebit de remarcabil este versetul 36: »Să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă.« Dacă se spune, că aici este vorba de rămășița credincioasă, atunci ar trebui să se presupună, că rămășița așteaptă până când Domnul Isus se reîntoarce din cer, de la nunta Mielului, aici pe pământ. Ce știe însă rămășița despre nunta Mielului? Poate așadar așteptarea ei să fie, că El Se reîntoarce de la această nuntă? Îl cunosc ei ca Mire al Adunării? Și în al treilea rând, stă Adunarea ca mireasă în contextul gândului principal din Luca 12? Dacă însă presupunem, că aici este vorba de creștini, atunci din aceasta ar trebui să tragem concluzia, că noi ca credincioși așteptăm pe pământ, până când Domnul Isus se reîntoarce de la nuntă. Dar și aceasta nu este clar, căci nu are loc nici o nuntă, înainte ca Domnul Isus să revină ca să ia Adunarea. Rezolvarea poate consta numai în aceea, că aici se ascunde o greșală în traducere.

Asupra acestui fapt au atras deja atenția mulți frați. Cuvântul „de la” înseamnă în textul original „din”, cu înțelesul „din pricină” sau „cu privire la”. Noi suntem oameni, care așteaptă pe Domnul lor, și anume cu privire la nunta care va fi sărbătorită când El se va reîntoarce. Aceasta este o parte a așteptării creștinului. Este același gând ca și în Matei 25. Ca supuși ai acestei Împărății de pe pământ, noi așteptăm momentul când Domnul Isus se va reîntoarce pe acest pământ. Pentru aceasta noi vom fi luați înainte în cer, dar aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile. După aceea vom reveni împreună cu El pe pământ (1 Tesaloniceni 3,13; 4,14; Coloseni 3,4; Apocalipsa 19,14), ca să serbăm împreună cu El aici pe pământ nunta Împăratului cu Ierusalimul. Acesta este pentru noi un gând important, care nu are nimic a face cu binecuvântările noastre ca credincioși ai Adunării. Pe de o parte noi, ca mădulare ale Împărăției, trebuie să înțelegem, că în acest timp Ierusalimul este o văduvă și nu va fi recunoscut de Dumnezeu și drept urmare noi nu am ajuns în legătură cu Dumnezeu prin faptul că noi am devenit Israeliți. Dacă cineva în Vechiul Testament voia să obțină promisiunile lui Dumnezeu, el trebuia să devină un „israelit”, un prozelit. În timpul de față Dumnezeu nu are nici o legătură cu Israel, așa că situația este acum inversă. Dacă un israelit vrea să fie mântuit, el trebuie să părăsească Israelul. El trebuie atunci, așa cum spune Petru în Faptele Apostolilor 2, să se mântuiască din mijlocul unui neam păcătos. El trebuie să fie chemat de Domnul Isus afară din staulul oilor (Ioan 10). Dumnezeu nu are în aceste timpuri nici o legătură cu Ierusalimul. Pe de altă parte trebuie să înțelegem, că în viitor Dumnezeu va primi iarăși Sionul ca mireasă și că atunci toți credincioșii din perioada actuală vor fi socotiți copii ai Ierusalimului. Chiar dacă Dumnezeu nu are acum nici o legătură cu Ierusalimul, totuși este așa, că mântuirea noastră este de la iudei (Ioan 4). Mântuirea noastră a ieșit din Israel, și într-un anumit sens, chiar și împăcarea noastră o datorăm faptului că Ierusalimul a fost lepădat. »Prin căderea lor a fost posibilă mântuirea neamurilor ... pierderea lor, bogăție pentru neamuri, ... lepădarea lor, împăcarea lumii (Romani 11, 11-15).

Ca să explicăm aceste două părți voi cita mai întâi Galateni 4; și aici este pusă o întrebare. Acolo vedem realmente pe de o parte, că noi tăgăduim poziția noastră creștină, dacă ne întoarcem înapoi la Lege, sub care Ierusalimul pământesc a fost supus din totdeauna, și care în cele din urmă a fost cauza împiedicării lui. Căci Romani 9 spune: de ce nu a ajuns Israel la neprihănire? Pentru că el voia să obțină această neprihănire prin faptele Legii. Israel s-a împiedecat de această Lege, și fiecare creștin care se întoarce înapoi la Lege, părăsește poziția pe care o ocupă și nu înțelege că în aceste timpuri Dumnezeu nu are nimic a face cu Ierusalimul. Pe de altă parte, fiecare credincios, care nu vrea să recunoască că Dumnezeu Se va reuni iarăși în viitor cu Ierusalimul, nu a înțeles a doua învățătură a acestei secțiuni, și anume, că Dumnezeu îl va socoti ca un copil al Ierusalimului. Așa de mult prețuiește Dumnezeu acest oraș! În Galateni 4,21-28 se spune: »Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea? Căci este scris că Avraam avut doi fii; unul din femeia roabă și altul din femeia liberă. Dar cel din femeia roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia liberă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea au un sens simbolic; acestea sunt două legăminte. Unul, cel de pe muntele Sinai, naște pentru robie și este Agar (căci Agar este muntele Sinai din Arabia) și corespunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este liber și este mama noastră. Fiindcă este scris (și acum urmează versetul din Isaia 54): „Bucură-te, tu, care ești stearpă, care nu naști! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care n-ai durerile nașterii! Căci mulți sunt copiii celei părăsite, mai mulți decât ai celei care are un soț.” Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței.« Vedem aici că au existat și mai există două principii, după care Dumnezeu stă în legătură cu oamenii. Dumnezeu a dat lui Avraam o făgăduință necondiționată în har, pe care El cu siguranță o va împlini, tocmai pentru că El nu a legat nici o condiție de aceasta: »În tine vor fi binecuvântate toate semințiile pământului« (Geneza 12,3). Galateni 3 ne învață cum Dumnezeu poate împlini această făgăduință, în ciuda faptului că toate popoarele, și în mod deosebit Israel, s-au îndepărtat de El. Aceasta este posibil pe baza noii formulări pe care o găsim în Geneza 22,18: »În sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului«. Sămânța lui Avraam este Isaac, acesta este fiul și moștenitorul, pe care tatăl l-a jertfit pe Moria. Aceasta înseamnă, că făgăduințele date lui Avraam pot fi împlinite numai pe baza a ceea ce

Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, a înfăptuit pe cruce. Aceasta este baza, pe care Dumnezeu poate împlini aceste făgăduințe, căci Galateni 3,16 spune, că sămânța este Hristos. Aici avem cheia.

Însă înainte ca făgăduința să fie împlinită în Hristos, a trebuit să treacă mai mult de 1800 de ani, și s-ar putea (și chiar și aceasta s-a întâmplat) ca Israel pe baza făgăduinței să se creadă a fi ceva, fără să înțeleagă că ei erau păcătoși înaintea lui Dumnezeu, că ei puteau obține această făgăduință numai prin har, și că pentru aceasta a fost necesară chiar o jertfă pe Moria. Ca să împiedice, ca poporul să nu devină în felul acesta mândru, Dumnezeu a dat poporului în afară de aceasta, Legea. Nu *în loc de* făgăduință, spune Galateni 3,17-19, ci *pe lângă aceasta!* Dumnezeu ține făgăduința în picioare, dar a adăugat Legea la aceasta, ca ei, până va veni Hristos (și în El făgăduința) să fie ținuți sub un îndrumător, așa că ei puteau vedea totdeauna în Lege, că ei au pierdut orice drept asupra făgăduinței. Dacă ei ar primi făgăduința, aceasta nu ar fi altceva decât har. Aceasta înseamnă, că Ierusalimul stătea sub jugul Legii, până când a venit Hristos, așa că dacă acum un creștin vrea să se întoarcă înapoi sub Lege (și acesta este un punct de vedere îngrozitor, căci toți care se pun sub lege sunt sub blestem, spune Galateni 3,10, fie că sunt sau nu sunt credincioși), el trebuie să aibă parte de blestemul legii, fie aici în căile de guvernare ale lui Dumnezeu pe pământ, sau până în veșnicie, dacă este vorba de un necredincios. Legea nu poate aduce nimic altceva decât blestem. Nu pentru că Legea ar fi rea, ci pentru că inima noastră este rea de la natură. De aceea pentru noi nu este nici un loc în Ierusalimul pământesc, căci el corespunde, așa cum spune aici, muntelui Sinai. Muntele Sinai amintește de Legea care a fost dată acolo. Evrei 12,18 spune, că un foc ieșea din munte, deoarece numai așa Dumnezeu se putea descoperi poporului, ca Judecător drept, în sfințenie. Așa stăteau ei acolo, ca păcătoși înaintea lui Dumnezeu, și Dumnezeu le-a dat Legea ca să le dovedească aceasta. Muntele Sinai este așezat pe aceeași treaptă cu Agar. Agar era o sclavă, cea care nu era liberă. Ea era așadar sub o lege, și așa a dat naștere lui Ismael. Agar corespunde muntelui Sinai și Ierusalimului pământesc. Credincioșii economiei (perioadei de timp) *actuale* nu sunt însă sub lege, ci au primit harul făgăduinței. Legea a avut misiunea ei, până va veni făgăduința (Galateni 3,23-25), când însă a venit făgăduința, misiunea legii s-a terminat, și făgăduința s-a extins peste toți, care prin credință au primit această făgăduință. Din fericire Legea a fost limitată la *un singur* popor, căci Legea este pentru omul firesc ceva îngrozitor. Dar tot așa de îmbucurător era, că Dumnezeu nu a limitat făgăduința, care se împlinea, ci se spune: »Harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, s-a arătat« (Tit 2, 11). Dumnezeu a extins harul peste toți, și toți pot primi acum acest har, și anume nu prin faptele Legii (Legea a arătat tocmai, că noi nu puteam merita făgăduința), ci prin credință (Galateni 3,2.5.14.22-26). Noi am ajuns deci acum la timpul credinței, și aceasta este muntele Sionului în înțelesul lui duhovnicesc. În Evrei 12 apostolul spune că noi nu am venit la muntele Sinai (deci noi nu stăm în legătură cu Dumnezeu pe baza faptelor legii), ci la muntele Sionului și la orașul Dumnezeului celui viu, la Ierusalimul ceresc (Evrei 12,22), la Ierusalimul de sus (Galateni 4,26). Acestea sunt principiile cerești de har, aceste promisiuni cerești, pe care Dumnezeu din cer le-a împlinit în sămânța lui Avraam, aceasta este Hristos. Prin aceasta Avraam nu este numai tatăl celor tăiați împrejur, al acelor care prin tăierea împrejur aparțin lui Israel, ci el a devenit și tatăl celor netăiați împrejur. Romani 4 învață, că Avraam este tatăl tuturor credincioșilor, căci în starea sa de netăiere împrejur el a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i-a fost socotit ca neprihănire. De aceea noi, tu și eu, suntem, cu toate că nu suntem israeliți, copiii lui Avraam cel netăiat împrejur și am primit făgăduința pe care Dumnezeu a dăruit-o. Noi nu avem voie să implicăm Adunarea în aceasta; Adunarea depășește aceste lucruri. Aici este vorba numai de faptul că, pe când Israel prin faptele Legii a stricat totul, după aceea Dumnezeu a împlinit făgăduința nu numai față de Israel, ci și față de toți aceia dintre popoare, care prin aceeași credință ca a lui Avraam, pe când nu era tăiat împrejur, au fost socotiți neprihăniți.

Acum vine minunea lui Dumnezeu. În versetul 27 spune: »Căci este scris: „Bucură-te stearpo, tu care nu naști; saltă în strigăte de bucurie, tu care nu ai durerile nașterii!”« Aceasta nu este, așa cum greșit se crede, o aluzie la Sara, care de asemenea a fost stearpă, și totuși a născut, ci, așa

cum reiese clar din Isaia 54, este o aluzie la Ierusalim. Oricine în timpul actual se leagă cu Ierusalimul *pământesc*, prin aceea că se pune sub Lege, se pune și sub blestemul Legii și tăgăduiește poziția creștină. Dar tot așa de adevărat este, că toți credincioșii perioadei actuale vor fi socotiți copii ai Ierusalimului, chiar dacă »Ierusalimul de sus« (aceste principii cerești, de har) va coborî la Ierusalimul pământesc, care va primi atunci pe Mesia, va veni la credință și va obține făgăduința. Ierusalimul pământesc va zice atunci: »Cine mi i-a născut? Căci eram fără copii, și stearpă?« (Isaia 49,21). Aceasta se referă în primul rând la credincioșii din cele zece și din cele două seminții, însă aici vedem că Duhul Sfânt se referă la toți credincioșii din popoarele perioadei actuale. Suntem noi conștienți de faptul, că noi vom fi socotiți ca și copii ai Ierusalimului pe care Dumnezeu îl va primi în viitor ca soție a Sa? Suntem noi conștienți de faptul, că nu numai credincioșii Vechiului Testament vor fi oaspeți la nunta noastră din ceruri (Apocalipsa 19), ci că noi pe de altă parte vom fi oaspeții nunții care va avea loc pe pământ, unde Domnul Isus va veni și Se va „căsători” cu Ierusalimul? Acesta este Ierusalimul de care Dumnezeu a trebuit să Se despartă, dar cu care se va lega din nou! Atunci noi vom fi invitați aici pe pământ la nunta pe care El o va serba cu Sionul.

Desigur există și o mare deosebire. Sigur, noi am devenit, ca și Israel, copii ai făgăduinței, și anume, prin credință. În aceasta constă deci concordanța. Mântuirea este din Iudei; noi vom fi socotiți ca aparținând Ierusalimului. Noi vedem însă și diferențe extrem de mari, dacă includem Adunarea. Aceasta este partea cealaltă a adevărului, care din păcate deseori este neglijată în cercurile bisericesti. Căci sigur este așa, și noi nu putem niciodată să gândim de-ajuns asupra acestui fapt, că noi am devenit părtași ai făgăduințelor lui Avraam. Dar cine ar putea uita faptul, că noi pe lângă aceasta și în afară de aceasta am obținut făgăduințe mult mai minunate? Ca să facem aceasta clar, deschidem la Epistola către Efeseni, deoarece s-a pus o întrebare și în privința aceasta. Eu vorbesc acum nu de concordanța între noi ca Adunare a acestei perioade și credincioșii zilelor de demult, ci vorbesc despre diferența dintre Adunare ca mireasă a Mielului și rămășița ca mireasă a Împăratului. Cel care a pus întrebarea arată faptul, că în Epistola către Efeseni găsim în mod deosebit legătura dragostei dintre Domnul Isus și Adunarea Sa; în această scrisoare se găsește frecvent cuvântul „dragoste”. Aici este prezentată, ca și în Cântarea Cântărilor, o relație minunată între o mireasă și un Mire, și anume, între Domnul Isus și Adunare. Dacă vrem însă să urmărim în această scrisoare cuvântul „dragoste” (voi numi pentru aceasta câteva exemple), vom vedea de fapt ce diferență mare este între relația pe care noi prin har avem voie s-o avem față de Domnul, și aceea pe care rămășița viitorului o va avea cu El. Și ce relație fericită va fi chiar și numai aceasta! Am văzut în Cântarea Cântărilor cât de încântați sunt atât mireasa cât și Mirele în relațiile lor intime. Aceasta este descris într-un chip așa de minunat, cum nu găsim niciunde în Noul Testament. Am spus deja, *de ce* nu găsim o asemenea prezentare în Noul Testament, de ce acolo nu avem o carte ca și Cântarea Cântărilor, și anume, pentru că nu avem nevoie de aceasta. Prin Duhul Sfânt noi suntem în stare să dăm la iveală chiar și asemenea sentimente pentru Domnul Isus, și de aceea nu avem nevoie de nici o carte scrisă, ca să exprimăm aceste sentimente. Noi nu avem nevoie nici de Psalmi noutestamentali, ca să ne exprimăm sentimentele noastre față de Dumnezeu. Noi posedăm Duhul lui Dumnezeu, care lucrează aceste sentimente în inimile noastre. Dacă însă vrem să comparăm o carte a Noului Testament cu Cântarea Cântărilor, atunci aceasta este Epistola către Efeseni.

Citim de exemplu în cap. 1,3: »Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragoste.« Vezi tu marea diferență? Este într-adevăr așa, că noi savurăm roadele a ceea ce Dumnezeu a făgăduit lui Avraam. Dar cât de vechi sunt aceste făgăduințe? Avraam a trăit aproximativ cu 1900 de ani înainte de Hristos, deci cu aproximativ 4000 de ani în urmă. Și cât sunt de vechi făgăduințele despre care se vorbește aici - făgăduințe *dinainte* de întemeierea lumii. Tit 1 spune de exemplu, că Dumnezeu a făgăduit viața veșnică înainte de veșnicii. Dar cui a putut Dumnezeu să făgăduiască ceva *înainte* de toate timpurile? Atunci nu erau nici îngeri, nici oameni. Însă atunci Dumnezeu a făgăduit Fiului Său, să-L dea ca viață veșnică fiilor oamenilor.

Aceasta nu se compară cu ceea ce va obține rămășița în viitor de la Domnul Isus. A fi ales începând de la întemeierea lumii, este partea acelor care vor intra în Împărăție; »veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii« (Matei 25,34). Acesteia îi aparține și rămășița. Însă este cu totul altceva, să fi ales înainte de toată veșnicia; nu să fi ales să ai aici pe pământ un loc al binecuvântării (»cei blânzi vor moșteni împărăția«), ci să posezi binecuvântări duhovnicești în locurile cerești, ales (așa cum spune aici), »ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui în dragoste«. Aceasta înseamnă, să fi ales ca să primești natura dumnezeiască (2 Petru 1,4), care este lumină și dragoste, pentru ca să devenim lumină în Domnul (Efeseni 5,8), deci sfinți și fără prihană, căci acestea sunt caracteristicile luminii; dar apoi sfinți și fără prihană în dragoste, pentru că Dumnezeu Însuși este dragoste. Aceasta nu se poate spune despre un credincios din alte perioade. Desigur, rămășița Cântării Cântărilor poate să știe, că ea este subiectul dragostei Mirelui, dar aceasta nu este același lucru cu a fi sfânt și fără prihană »înaintea lui Dumnezeu în dragoste«.

Aceasta este partea Adunării, pe care o găsim aici. »Ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere prin Isus Hristos. pentru Sine, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda Slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Cel Preaiubit.« Coloseni 1 spune că noi am fost făcuți capabili să avem parte la moștenirea sfinților în lumină și că noi am fost strămutați în Împărăția Fiului dragostei Sale. Această parte nu o are rămășița în Cântarea Cântărilor. Ei vor lumina pe pământ ca neprihăniți în Împărăția Tatălui lor și a Fiului Omului, dar ei nu sunt strămutați în Împărăția cerească a Fiului dragostei lui Dumnezeu. Ca Fiu al Omului va fi cunoscut pe pământ, dar ca Fiul, care este subiectul întregii dragoste a Tatălui, Îl vor cunoaște credincioșii în cer. Rămășița nu va fi nici făcută plăcută în Preaiubitul, așa cum este aici cazul Adunării. Când Dumnezeu se uită la Domnul Isus, inima Sa poate revărsa numai dragoste peste această Persoană preaiubită, nu numai pentru că El este Fiul Tatălui, ci din pricina a tot ceea ce El a fost aici pe pământ, în mod deosebit la cruce. Nu este gândul deosebit de uimitor, că noi am fost făcuți plăcuți în Preaiubitul? Când Dumnezeu ne vede, El ne vede în Hristos și are aceleași sentimente în inima Sa, ca și când ar privi la Fiul Său Preaiubit. Acest loc îl ocupăm noi. Israel nu poate dobândi niciodată un loc mai înalt ca acela pe care l-a primit Împăratul; este un loc de domnie peste acest pământ și numai pentru o mie de ani. După aceea Domnul Isus va da Împărăția înapoi lui Dumnezeu. Poziția cea mai înaltă a rămășiței în Cântarea Cântărilor este aceea, că ea va sta ca împărăteasă la dreapta Sa, îmbrăcată în aur scump din Ofir. Însă un alt loc mai înalt decât acest loc pe pământ ea nu va obține niciodată. Noi dimpotrivă, am fost făcuți plăcuți în Preaiubitul Însuși, în tot ce este El pentru inima lui Dumnezeu, pe baza a ceea ce El a înfăptuit pe pământ. Toate meritele crucii Sale, toată plata, pe care El a primit-o de la Dumnezeu, după ce El a făcut lucrarea de glorie, Dumnezeu ni le-a socotit nouă. Neprihănirea, pe care Israel o va obține, se bazează desigur pe cruce; da, toate binecuvântările pe care el le va primi, sunt o urmare a acestei cruci. Însă noi putem ști despre cruce, că acolo Dumnezeu a fost glorificat în cel mai înalt grad și că Domnul Isus a obținut acum ca Om gloria pe care El a posedat-o ca Fiu veșnic al lui Dumnezeu, și că El nu a reținut nimic din aceasta, ci toată această glorie ne-a dat-o nouă (Ioan 17,22). Aceasta este un privilegiu numai al Adunării, și pentru acest privilegiu am fost aleși noi, nu începând de la întemeierea lumii, ca Israel, ci înainte de întemeierea lumii.

Efeseni 3,17 confirmă aceasta: »Ca Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste.« Ce cuvinte mărețe! Înrădăcinați și întemeiați în dragoste. Acesta este fundamentul nostru: rădăcinile noastre s-au înfipt adânc în dragostea Sa și în ceea ce dragostea Sa a înfăptuit. Domnul Isus locuiește în inimile noastre. La rămășița El nu locuiește în felul acesta. Ei nu au Duhul Sfânt, ca să înțeleagă gândurile lui Dumnezeu. Mirele nu locuiește în inimile lor. În inima noastră locuiește Hristos, însă prin Duhul Sfânt personal, și anume prin puterea credinței. Prin Duhul Sfânt și prin Cuvântul lui Dumnezeu revelat pe deplin El vrea să devină mai mare în inimile noastre, până când am ajuns la creșterea deplină, aceasta înseamnă, până când noi vom vedea pe Domnul Isus în măreția Lui, așa cum El a fost descoperit de Dumnezeu. Atunci noi vom cunoaște dragostea Lui pe deplin (versetul 19) și împreună cu toți sfinții vom înțelege care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea acestei dragoste

(versetul 18). Aceasta se referă la versetele 10 și 11 unde găsim planul lui Dumnezeu cu privire la Adunare. Aceasta se referă la hotărârile minunate ale lui Dumnezeu, despre care rămășița nu știe nimic în timpul necazului cel mare și despre care ea niciodată nu va ști nimic, nici măcar în Împărăția de o mie de ani. Căci rămășița nu va avea niciodată Duhul Sfânt locuind în ea, ca să poată înțelege aceste gânduri. Noi înșine putem greu înțelege practic aceasta, însă noi putem crește duhovnicește, ca să înțelegem cât de mare este dimensiunea acestei hotărâri, pe baza căreia Dumnezeu a împlinit toate acestea cu privire la noi. Aceasta este: »Dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință, ca să vă umpleți de toată plinătatea lui Dumnezeu.« Ce loc este pentru noi în această dragoste, și ce contrast este aceasta față de toate slăvile pe care le va obține rămășița! Cât de mult depășesc binecuvântările noastre pe ale acesteia!

În sfârșit, citim în primele versete din Efeseni 5: »Urmați, deci, exemplul lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți și umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca prinos și o jertfă de bun miros lui Dumnezeu.« Israeliții nu pot urma exemplul lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți, pur și simplu pentru că ei nu sunt copii ai lui Dumnezeu. Ei sunt iubiți de Dumnezeu, dar numai noi cunoaștem relația de copii față de Tatăl, pentru că am crezut în Numele Domnului Isus, care este viața. De aceea am primit dreptul să ne numim copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1, 12). Noi am primit Duhul de înfiere, pe care Israel nu-l va primi niciodată; acest duh mărturisește în inimile noastre împreună cu duhul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu și că noi avem voie să numim pe Dumnezeu „Ava”, „Tatăl”. (Romani 8, 16). Deci numai noi putem umbla în această relație, pentru că în ea noi am fost aduși lui Dumnezeu. Ce diferență este aceasta față de poziția rămășiței, care până în momentul când va reveni Domnul Isus nu va avea niciodată siguranța că Dumnezeu o va primi și îi va ierta păcatele. Numai când Domnul Isus va reveni pe pământ ei vor vedea aceasta; numai când El ca Mare Preot se va reîntoarce din Sfânta Sfințelor, ei vor obține dovada că păcatele lor au fost îndepărtate (vezi Daniel 9,24). Abia atunci se va introduce o neprihănire veșnică și se va pune capăt păcatelor lor, și nu mai înainte. Ei nu vor fi niciodată copii preaiubiți, nici chiar după momentul acesta. Ei nu au cunoașterea deplină a dragostei lui Hristos, care S-a jertfit pe Sine Însuși în chip desăvârșit, căci ei nu au Duhul Sfânt, numai prin care ei ar putea cuprinde dimensiunile lucrării lui Hristos. Această lucrare se referă de altfel la Adunare. El a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea (Efeseni 5,25-26). Aceasta El a făcut-o nu numai la cruce, ci El se dă acolo pe Sine ca Mare Preot înaintea lui Dumnezeu și ca Mijlocitor la Tatăl, zi și noapte, ca să ne curățească și sfințească prin spălarea cu apă prin Cuvânt. Israel nu știe nimic despre aceasta. Eu cred că noi putem spune, că El va sluji ca Mare Preot și pentru poporul Israel (Apocalipsa 8,3.4), dar ei nu știu că El exercită acolo această slujbă pentru ei; ei nu Îl cunosc în felul acesta. Abia după ce El va reveni, ei vor ajunge la pacea și liniștea deplină. Ce diferență este între această stare și starea noastră! Noi nu trebuie să ne petrecem pribegia noastră în nesiguranță, ci în liniștea și în siguranța unei lucrări împlinite și în certitudinea că El este acolo sus zi și noapte, ca să Se dedice pentru noi, să Se roage pentru noi, să ne sfințească (aceasta este punere deoparte) și să ne curățească prin spălarea cu apă prin Cuvânt.

Ce har minunat, că noi nu am devenit numai supuși în Împărăție (cu toate că aceasta este important și deseori se trece cu vederea peste acesta), ci că El a iubit Adunarea, așa cum trebuie bărbații să-și iubească soțiile. Așa a devenit Adunarea soția Lui. În timpul când El a trebuit să pună deoparte mireasa din Israel, El are aici ca Miel jertfit o mireasă, cu care El se va uni la nunta Mielului. Atunci Adunarea va deveni realmente soția Lui (Apocalipsa 19), legată pentru veșnicie cu El, pentru ca să se reîntoarcă împreună cu ea aici pe pământ ca soție a Lui, ca noul Ierusalim (Apocalipsa 21). Acesta nu este Ierusalimul ceresc din Galateni 4 și Evrei 12. Tocmai am văzut, că Ierusalimul ceresc este un indiciu simbolic la fundamentul pe baza căruia noi am fost aduși la Dumnezeu, și anume, împlinirea cerească a făgăduinței în Hristos. El a coborât, ca să ne dăruiască această făgăduință, și prin credință noi putem avea parte de aceasta. Noul Ierusalim suntem noi înșine, acesta este Adunarea, care ca și o mireasă (împodobită pentru barbatul ei) și ca un oraș va coborî din cer (Apocalipsa 21,2.9.10). Acesta va fi și timpul în care Ierusalimul pământesc va fi restaurat. Când va fi început Împărăția de o mie de ani, noul

Ierusalim se va coborî din cer, nu ca să vină pe pământ (nu citim niciunde aceasta), ci pentru ca din cer să guverneze asupra acestui pământ. Atunci, aici pe pământ, se va reinstaura în același timp vechiul Ierusalim, și Dumnezeu va primi acest oraș.

Atunci se va împlini ceea ce citim mai departe în Osea 2. Când Dumnezeu a spus, că El nu mai putea recunoaște pe Israel în acest timp (că el nu este soția Lui și că El nu este bărbatul lor) și că El a trebuit să-i alunge, deoarece au curvit, El a vestit, că va veni un timp, când El se va purta cu ei așa cum se spune începând cu versetul 14: »De aceea iată, o voi ademeni și o voi duce în pustie și voi vorbi inimii ei. Acolo, îi voi da iarăși viile, și Valea Acor ca o ușă a nădejzii; și acolo va cânta ca în zilele tinereții ei și ca în ziua când s-a suit din țara Egiptului. În ziua aceea,» zice Domnul, »Îmi vei zice: „Soțul meu!” și nu-Mi vei mai zice: „Stăpânul meu;” căci voi scoate din gura ei numele baalilor, ca să nu mai fie amintiți pe nume. În ziua aceea, voi face pentru ei un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului și cu reptilele pământului, voi sfărâma din țară arcul, sabia și orice unealtă de război; și-i voi face să locuiască în siguranță. Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine în dreptate, în judecată, în mare bunătate și în îndurare; te voi logodi cu Mine în credincioșie și vei cunoaște pe Domnul. În ziua aceea, voi asculta», zice Domnul, »voi asculta cerurile și ele vor asculta pământul, și pământul va asculta grâul, mustul și untdelemnul și acestea vor asculta pe Izrael. Îmi voi sădi pe Lo-Ruhama în țară și-i voi da îndurare; voi zice lui Lo-Ami: „Tu ești poporul Meu!” Și el va răspunde: „Dumnezeul meu!”«

Acum Israel este reîntors în țară și a întemeiat un stat, dar aceasta a avut loc în necredință. Dumnezeu nu poate avea nici o legătură cu acest stat. Noi suntem în pericol, să fim fascinați de eforturile israeliene, fără să cunoaștem ce spune Dumnezeu în Isaia 18 și 57; El nu se mai ocupă de acest popor, El stă liniștit și așteaptă ziua recoltei (judecata), când El va dogori cu soarele Lui arzător acest popor și îi va duce în durerile despre care am citit în Mica 4 și 5. *Înainte* și în acest timp îngrozitor se va forma o rămășiță, care în Cântarea Cântărilor (capitolul 1) va sărbători, ca să zicem așa, logodna cu Dumnezeul Său. După aceea am văzut începând cu capitolul 2,7 din Cântarea Cântărilor, cum a sosit »începutul durerilor« (Matei 24,8) și cum Dumnezeu aduce acest popor în exerciții spirituale. În partea a treia a cărții (de la capitolul 3,6), vedem cum mireasa va fi pregătită de Domnul, cum ajunge în necazuri mari și cum credința ei va fi încercată, dacă ea se va lega strâns de El. Păzitorii orașului o bat. Însă tocmai prin aceasta ea va fi adusă mai aproape de Domnul, și El din partea Lui va recunoaște ceea ce ea va aduce pentru El în aceste timpuri îngrozitoare. Ei o să trebuiască să-i lipsească multe binecuvântări pe care noi le avem: în mare parte va fi un acoperământ pe fața lor, căci ei nu vor posedea Duhul lui Dumnezeu și nici nu vor avea siguranța unei legături sigure cu El și a iertării păcatelor lor. Însă El îi va asigura de dragostea Lui și va lăuda sentimentele lor, râvna lor și credincioșia lor în mijlocul acestor pericole. Ei Îl vor cunoaște tot mai bine, până când vor ajunge la această descriere frumoasă din capitolul 5, în care ei Îl cântă în toată frumusețea Sa. Găsim apoi în încheiere o privire asupra salvării lor și a celorlalți care vor intra în Împărăția păcii; cele douăsprezece seminții și chiar popoarele până la marginea pământului. În capitolul 8 de la versetul 5 urmează ultima parte a cărții, confirmarea definitivă a binecuvântărilor. În aceasta ei vor recunoaște baza pentru legătura lor cu Domnul, și anume dragostea Lui până la moarte. Sora cea mică (cele zece seminții) va fi adusă înapoi, și Solomon va avea iarăși o vie printre toate popoarele. Ce timp va fi acesta, când toate acestea, care aici este încă prezentat ca ceva de viitor, o previziune în așteptare, vor fi împlinite!

În încheiere vrem să citim încă ceva despre această împlinire, în Isaia 61 și 62, ca prin aceasta să vedem starea minunată în care Ierusalimul va ajunge atunci când Dumnezeu l-a făcut iarăși soție a Lui. Dumnezeul, care va face aceasta, este Domnul nostru Isus Hristos. El este Dumnezeu lăudat în veci, și în același timp este Mesia al poporului Său, care va coborî ca Împărat la acest oraș, ca să Se lege cu el. În Isaia 61 rămășița spune în versetul 10: »Mă voi bucura nespus în Domnul și sufletul meu va fi plin de veselie în Dumnezeul meu; căci m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua dreptății, ca pe un mire împodobit cu o cunună și ca pe o mireasă împodobită cu bijuteriile ei. Căci, după cum pământul face să răsară lăstarul lui și după

cum o grădină face să încolțească semănăturile ei, așa va face Stăpânul, Domnul, să răsară dreptatea și lauda, în fața tuturor popoarelor.«

Aceasta am găsit-o și în Cântarea Cântărilor capitolul 8, unde Solomon nu va avea numai o vie printre toate popoarele și căpeteniile popoarelor îi vor aduce roadele ei, dar și Sionul însuși spune, că via lui este înaintea feței lui Solomon și că ea va aduce roade pentru el. Așa vedem aici, că aici pe pământ va fi o grădină înfloritoare pentru Domnul. După aceea Duhul spune: »De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi sta liniștit, până nu se va arăta dreptatea lui ca lumina și mântuirea lui ca o făclie care arde. Atunci popoarele vor vedea dreptatea ta și toți împărații slava ta; și-ți vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului. Vei fi o cunună a frumuseții în mâna Domnului, o diademă împărătească în mâna Dumnezeului tău. Nu te vor mai numi „Părăsita” și nu-ți vor mai numi pământul o „pustie”, ci te vor numi: „Plăcerea Mea este în ea!” Așa cum mireasa spune: »Eu sunt a preaiubitului meu, și dorința lui este după mine«, așa spune Domnul Însuși: »”Plăcerea Mea este în ea”, și țara ta o vor numi „măritată”, căci Domnul Își găsește plăcerea în tine și țara ta va fi căsătorită. Cum se unește un tânăr cu o fecioară, așa se vor uni fiii tăi cu tine; și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeul tău de tine.” „Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus niște paznici care nu vor tăcea niciodată, nici zi, nici noapte! Voi care aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți deloc! Și nu-i dați odihnă, până nu va așeza din nou Ierusalimul și-l va face o laudă pe pământ!”«